

Geaccepteerde eenzaamheid

Geaccepteerde eenzaamheid

Fons Merken

Schrijver: A.Merken
Coverontwerp: R.Verstegen
ISBN: 9789402105605
© <A. Merken>

Note:

Hierbij wil ik aangeef dat het boek mijn waarheid (visie) is op mijn verleden van wat en hoe ik zaken heb ervaren. Dit hoeft dus niet overeen te komen met die van een ander.

Het boek is niet taalkundig gecontroleerd door deskundige, heb wel diverse correctie adviezen gehad. Hoop dat de lezer dit accepteert want ook dat ben ik

Uitleg Illustrator Rik Verstegen over cover

- *De leuning van de trap naar boven loopt over in een herfstblad, wat symbool staat voor hoe de schrijver (Fons) vanuit de herfst van zijn leven terugkijkt op zichzelf en een roerig leven.*
- *Door middel van het half afdekken van de trap heb ik geprobeerd duidelijk te maken dat we nog niet klaar zijn met klimmen.*
- *De ietwat killere kleuren op de kaft symboliseren de 'eenzaamheid', die sterk in contrast staan met het bruinachtige en crèmekleur, waardoor het geheel toch interessant blijft.*

Verwondering

Zittend op de puinhopen van wat
was
denkende aan alles wat ik altijd
dacht
wetende dat de afbraak nodig
was

overtuigen bepaalden de rode
draad
beelden hielden mij
overeind
patronen gaven mij
houvast

in verwondering
kijk ik om
naar
die ik was

in verwondering
zie ik
die ik nu ben

in verwondering
kijk ik vooruit
naar
die ik zal zijn
mine stemken

Inleiding

Mijn naam is Fons Merken ben op 27-juli-1957 geboren in Schaesberg Limburg.

Waarom dit boek.

De reden is dat ik hoop anderen te kunnen helpen in hun strijd, met het hebben van een handicap. Vooral als deze niet te zien is en daardoor niet begrepen, niet serieus genomen en of weer vergeten wordt. Mijn handicap is slechthorendheid, die bij mij als kind te laat werd ontdekt. Een bijkomende pech was, dat ik de tijd niet mee had. Het gevolg was dat ik daar door een stempel opgedrukt heb gekregen van zwakbegaafd c.q. laaggeletterd zoals men dit ook nu wel noemt. Daarbij kwam ook nog dat mijn ouders met zich zelf bezig waren en niet met de kinderen. Dus wat dat betreft dubbel pech.

Dit alles heeft tot gevolg dat je een eenling wordt, die een eenzame strijd aan moet gaan om geaccepteerd en begrepen te worden. Zo'n strijd is echter niet voor iedereen weggelegd. Je moet het geluk hebben dat er enkele mensen zijn, die een en ander in jou herkennen waardoor je een stapje voorwaarts kan maken.

Dit is dan ook een advies aan ouders, respecteer je kind, schaam je niet. Ben alert en accepteer niet altijd wat professionals zeggen, want ook zij kunnen het mis hebben.

Heb me heel lang afgevraagd of ik wel een kind van mijn ouders was, omdat ik mij niet thuis voelde heel anders dacht en handelde. Ik lijk uiterlijk echter veel op mijn vader dus het zal wel zo zijn.

Na het lezen van het boek zal je denken, hij heeft het toch maar goed voor elkaar gekregen en dit klopt in grote mate. Echter de eenzaamheid zal altijd blijven. Het heeft mij tot een complex persoon gemaakt, door omstandigheden gevormd, die regelmatig anders zou willen zijn dan dat hij is. Je bent en blijft een eenling en door je groei, welke anders is dan onder normale omstandigheden. Neem je meer afstand van je familie, vrienden oud-collega's etc. Je

werkt, handelt en denkt met de groeiende ontwikkeling, op een ander niveau zodat je er niet meer bij past of je thuis voelt. Dit is niet altijd prettig vooral voor je naaste, omdat die zien dat je afstand van hen neemt, met wie zij juist deze omgang willen vast houden. Dit alles is heel dubbel.

Ik zal in het boek op het einde van enkele fases beschrijven hoe ik nu als persoon in het leven sta al dan niet gedwongen door de omstandigheden en ervaringen.

1

Het gezin waar ik in opgroeide

Links mijn oudste zuster, de tweeling , mijn jongste broer en rechts ikzelf.

Mijn vader geboren in Juni 1927 ergens in Limburg, de naam Merken komt van origine uit België mijn opa was een genationaliseerde Belg. Hij kwam uit een gezin met nog 3 zusters en 3 broers. Zover ik weet hadden ze het vroeger niet slecht. Mijn opa was station chef, waarvan ook enkele jaren in Venray. Hier is ook nog een kind van hen begraven die vlak na de geboorte is overleden. Mijn opa had als hobby konijnen fokken, we hebben dus ook wat konijn gegeten. Zij zijn goed uit de oorlog gekomen en hebben dan ook geen honger geleden.

Mijn vader is uitgezonden geweest als dienstplichtige militair naar Indonesië als Bren-schutter . Over deze periode wilde hij eigenlijk nooit praten. Er zijn later wel wat verhalen los gekomen. Deze werden dan ingezet door oude strijdmakker, toen deze kregen te horen welke compagnie hij had gezeten. Hij was een avontuurlijke jongeman die ook risico durfde te nemen zolang het maar geld opbracht. Zo heeft hij meegewerkt om een spoorlijn aan te leggen in Zuid - Afrika dit was in 1954. Hier over wist hij weer wel veel te vertellen want het was niet zo gegaan als men had gehoopt. Hij is

dan ook met 2 collega's weggelopen, omdat men zich niet aan het contract hield. Daardoor hadden zij allerlei avonturen beleefd en zijn uiteindelijk het land uitgezet. Uiteindelijk is hij totaal 7 maanden gebleven.

Hij is een man die aan de ene kant zeer dominant is en aan de andere kant onderdanig aan de vrouwen in zijn leven. Zolang zij maar tevreden waren c.q. zijn dan was/is het hem goed of te wel de weg van de minste weerstand in veel opzichte.

Mijn moeder geboren in feb-1934 volgens mij uit Meerssen afkomstig. Haar vader is zeer jong gestorven (20 jaar) en mijn moeder was nog maar net 1 jaar oud, ze heeft hem dan ook niet gekend. We hebben nooit contact gehad met de familie van onze echte opa. Mijn oma hertrouwd snel en haar man (opa verhoef) was dan ook onze opa en haar vader. Mijn opa en oma kregen samen nog 3 meisjes en 1 jongen. Heb begrepen dat ze het tijdens en na de oorlog niet makkelijk hebben gehad en honger hebben geleden. Zij was 7 jaar jonger dan mijn vader toen zij trouwde. Het was een vrouw die zich graag groter voor deed dan ze was, op en top in de kleding en de mooie dame uithangen. Het was dan ook letterlijk een mooie vrouw, en dat bleek ook wel aan de hoeveelheid mannen die om haar heen hingen. Dit is dan ook uiteindelijk de aanleiding geweest waarom mijn ouders uit elkaar zijn gegaan.

De baas in huis dat was mijn moeder zij bepaalde wat er in huis (en daar buiten) gebeurde. In huis moest alles op en top in order zijn. Omdat de schijn ook naar buiten duidelijk moest zijn gingen zij regelmatig uit. Om dit alles te kunnen betalen had mijn vader dan ook regelmatig twee banen. Daarbij hadden we ook tot ongeveer 1975 veel kostgangers gehad (soms wel 4 tegelijk) om een en ander te kunnen bekostigen. Wij gingen ook regelmatig op vakantie naar het buitenland (was goedkoop via werkgever) maar dit was vooral om naar buiten te laten zien hoe goed we het wel niet hadden. Wat natuurlijk niet wil zeggen dat we er niet van genoten hebben. Aan ons als kinderen werd over het algemeen niet veel aandacht besteed, er moest echter wel een schone schijn zijn naar buiten toe. We werden niet gestimuleerd om iets aan opleidingen te doen, zo snel als mogelijk werken en de centen afdragen dat was het devies.

Thuis werd tegenspraak niet op prijs gesteld en ik werd dan ook regelmatig met de riem gecorrigeerd. Bij mij bleef dit voortduren tot ongeveer mijn 14^e vanden af ging ik mij verweren en heb dan ook regelmatig met mijn vuisten tegenover mijn vader gestaan. Daarbij kwam nog dat mijn ouders graag een borreltje dronken en daardoor ook regelmatig de gezelligheid van de kroeg opzochten. Wij als kinderen trokken niet echt met elkaar op, in ieder geval ik niet met mijn broers en zusters. Herinner mij dat we regelmatig ruzie hadden, vaak om de kleinste dingen.

Mijn Broers en zusters

Ook zij zouden volgens mij een boek kunnen schrijven over hun leven. We zijn zeer verschillend en zijn volgens mij ieder op zijn/haar manier beïnvloed door de opvoeding. Enkele hebben de negatieve punten opgepakt (overgenomen cq versterkt) andere genegeerd of uiteindelijk na een lange weg positief opgepakt. Ik zal niet altijd positief, zelfs zeer negatief over hen zijn. Een feit is dat zij volgens mij, ook op een of andere manier het slachtoffer zijn van de opvoeding die ze hebben gekregen. Dit zal ook wel duidelijk worden in het boek.

Mijn oudste zus geboren 1955

was en is ook een dametje. Ik weet niet of dit ook van harte was, omdat het nogal werd opgedrongen. Make-upje hier make-upje daar mijn zusjes moeste er net zo gepolijst uit zien als mijn moeder. Let op ik heb niets tegen mooi opgemaakte vrouwen, het is hoe er mee omgegaan werd. Er moest een schijn opgehouden worden, ze konden zich zelf niet zijn. Mijn zuster is 2 keer getrouwd geweest. Het trouwen met haar eerste man was te snel ze was net 19 en ze gingen trouwen omdat wij verhuisde naar Venray. Zij en haar man woonde dan ook bij ons in. Dit kon echter niet goed gaan en ze waren dan ook snel gescheiden. Mijn zuster heeft 1 zoon van zichzelf en haar 2e man, hij had ook al een zoon van een eerdere relatie. Zij heeft beide kinderen opgevoed en volgens mij zonder onderscheid te maken. Dit 2e huwelijk is uiteindelijk door omstandigheden ook niet goed afgelopen

De Tweeling geboren in 1959.

Een meisje (zal haar mijn jongste zus noemen) en een jongen (Noem hem mijn middelste broer). Mijn jongste zus was net zoals mijn oudste zusje een dametje in het begin. Zij heeft geen rooskleuring leven gehad en is op 46jarige leeftijd door een hersenbloeding te jong overleden. Dit net toen ze wat begon op te krabbelen uit haar volgens mij geen fijn leven. Zij heeft 1 Zoon welke het niet makkelijk heeft gehad. Mijn jongste zus is volgens mij nooit getrouwd geweest maar had wel diverse relaties. Is een groot deel van haar leven alcoholist geweest.

Mijn middelste broer. Ja, wat zal ik daarover zeggen een stuk of 4 relaties gehad tig baantjes van voedvrouw tot putjesschepper. Heeft 7 of 8 kinderen op de wereld gezet zonder daar maar ook enige aandacht aan te besteden. Zijn ex-relaties met schulden achter gelaten. Iemand die ik totaal niet moet omdat ik mijzelf in hem dan ook niet herken. Hij laat zijn kinderen totaal in de steek en het is net of hij ze niet meer wil kennen als hij een nieuwe relatie heeft. Maar ook voor hem geldt dat hij slachtoffer is van de opvoeding.

Jongste Broer geboren in 1962

is de jongste en geboren ik Beverwijk, was een verwend jochie mocht veel van mij ouders. Is 2 keer getrouwd en heeft geen kinderen. Hij is niet iemand met body en karakter, zoekt volgens mij de makkelijkste weg ongeveer zoals mijn vader was en is.

In het boek zal verder worden ingegaan op mijn broers en zusters.

0-4 jaar (1957 t/m 1961)

Eerste herinneringen

Het is volgens mij zo, dat je de herinneringen die een negatieve insteek cq gevoel hebben het beste bij blijven. Positieve zaken of situaties vergeten wij eerder. Eigenlijk vreemd, want de negatieve dingen in je leven wil je juist vergeten en dat de positieve blijven hangen. Schijnbaar is onze geest daarop niet ingericht.

Een foto van mijzelf was een jaar of 3

Mijn eerste herinnering was, toen ik ongeveer 4 jaar was en deze was meteen nog al traumatisch. Het was carnaval. Mijn zus en ik waren verkleed, zij als roodkapje en ik als cowboy. Wij gingen met de familie naar een zaal in de buurt om gezellig carnaval te vieren. Fijn limonade, snoep, hossen, lachen gieren en brullen. Voor mij was het huilen, wat gebeurde er? Twee jonge dames verkleed als heksen dreigden mij mee te nemen. Ik weet nog dat ik totaal in paniek raakte en weg wou bij deze heksen, want o wat waren ze eng. Door mijn reactie wisten de dames niet hoe snel ze, het met mij goed moesten maken. En ze probeerde dan ook van alles om mij te kalmeren. Weet niet meer of hen dat is gelukt. Maar weet alleen nog dat dit mijn eerste herinnering is die ik heb van mijn bewogen leven. Men geeft aan dat je eerste herinnering meestal een traumatische is, in mijn geval was dit dus ook zo. Heb er volgens mij geen last meer van en ben niet bang voor heksen of andere engers. Heb dus geen schade opgelopen aan dit voorval.

Oorpijn, volgens de verhalen van mij tantes en ooms moet ik in deze periode (denk tot mijn 7e a 8ste) veel oorpijn hebben gehad. Moet nogal zielig zijn geweest, want het maakt nog steeds indruk op hen. Ik weet niet of deze oorpijn in relatie stond met mijn doofheid, vermoed van wel. Men verzachtte toen der tijd de pijn door warme slaolie in het oor te gieten. Ik kan me niet herinneren of het heeft gewerkt. Heb echter wel herinneringen aan de pijn die ik heb gehad en wat naar je hele hoofd uitstraalde.

De verhuizing is het volgende wat opkomt deze was van Schaesberg (de Kakerd) naar het verre Noord - Holland en wel Beverwijk. Dit was in 1962 mijn vader had werk gevonden bij de Hoogovens in IJmuiden. Hij zag het werken in de mijnen niet meer zitten het was volgens hem ongezond zwaar werk. Daarbij werd de toekomst van de mijnen onzeker, hij had een vooruitziende blik want de mijnsluitingen werd op 17 december 1965 door de toenmalige minister van economische zaken Joop den Uil bekend gemaakt. De laatste mijn die dicht ging was de Emma, in 1973.

2

5 tot 9 jaar (1962 t/m 1966)

Basisschool periode.

Wij als kleine kinderen vonden de verhuizing natuurlijk spannend! We mochten met de grote vrachtwagen mee die onze spullen over bracht. We belande uit eindelijk in de wijk Meerestein in een flatje met z'n zevenen mijn oudere zuster, de tweeling die onder mij kwam en uiteindelijk kwam mijn jongste broer er later bij want hij is hier geboren. Het was een flat die eigenlijk te klein was. We hebben er uiteindelijk 3 jaar in gewoond.

De basisschool. Zover ik nog weet ben ik uiteindelijk na de kleuterschool op de basisschool Apostel Matheusschool terecht gekomen. Ik had contact met een vriendje ene Nico met wie ik meestal naar een gemeenschapshuis ging. Vooral op de zaterdag want dan werden er altijd films getoond van Lassie, Rintetin, etc. Dat deed ik het liefst kon dan lekker weg dromen.

Wat ik mij van thuis herinner, was dat mijn vader veel aan het werken was (2 banen) en mijn moeder thuis de huishouding deed. We hadden allemaal klusjes in huis. Ik moest in de winter de kolen in de kelder halen en aardappelen schillen behoorde tot mijn taak. Dit waren er niet weinig want er werd bij ons flink gegeten, moest de aardappelen met een dunschiller schillen. En daar had ik toch een bloedhekel aan, vooral als het mesje over je nagels ging. Krijg nu nog de kriebels als ik daar weer aan denk.

Wij verhuizen de in 1964 naar een eengezinswoning in de vechtstraat nr. 8 in de nieuwe wijk Zwaansmeer.

Ik kwam hier tussentijds op de Don-Bosco school terecht van 1964 tot 1965, deze school werd te groot. De st Egebert School werd in 1965 in dezelfde wijk opgezet en ik werd verplaatst. Weet niet direct wat de reden was, want zover ik weet bleven mijn broers en zusters op de Don-Bosco. Men moet een reden hebben gehad mij te

verplaatsen. Dit is echter voor mij niet meer te achterhalen maar ik heb wel een vermoeden gezien mij slechte rapport.

Op de st Egbert school heb ik 1 jaar gezeten. Hier is men er van uitgegaan dat ik niet goed kon meekomen en leren. Als ik mijn rapport bekijk van die tijd naar wat o.a. de reden was om mij op een BLO/LOM school te zetten citeer ik mijn toenmalige leerkracht dhr. de Koning.

“Fons heeft goed zijn best gedaan hij mist echter het inzicht in de taal. Bij het dictee schrijft hij op wat hij hoort en horen doet hij vaak slecht (wel te onderscheiden van luisteren)”.

Men ging er dus vanuit dat er niets met mijn gehoor aan de hand was. Wat achteraf, dus wel zo bleek te zijn! Wat ik verder ook vreemd vind, is dat als ik naar het rapport kijk. Het vooral aan de taal lag dat ik naar de BLO/LOM moest. Met rekenen had ik geen probleem hiervoor kreeg ik gemiddeld een 7. Het verschil met rekenen is dat je minder hoeft te luisteren om dat het meestal opdrachten (sometjes) het luisteren is dan ook niet zo belangrijk als voorlezen en dictee maken.

De school ging er niet vanuit dat mijn leerproblemen ook iets medisch zou kunnen zijn. Men was gewoon van mening, dat ik afwezig was en mijn IQ op een laag niveau zat. Dit was voor de school genoeg aanleiding om mij op een BLO/LOM te laten plaatsen.

Ik zat altijd achter in de klas, men had kunnen proberen mij naar voren te plaatsen om te zien hoe dit zou verlopen. In die tijd werd niet onderzocht wat er echt met het kind aan de hand was. Ik ben, zegt men, wel eens getest op mijn gehoor met de vraagstelling: *“vraag maar of hij een dubbeltje wil dan hoort hij het wel”*. Waarom ik dit meestal wel hoorde heeft volgens mij te maken, dat de vraag meestal gericht werd gesteld. Dit door mij aan te kijken of op een of andere manier onbewust, de aandacht te trekken. Verwacht dat als de vraagstelling in combinatie met anderen zinnen en tussen neus en lippen door zou zijn gemaakt, men iets anders had geconstateerd. Dit is natuurlijk wel mijn eigen analyse.

Je kunt begrijpen dat het voor mij vreemd was als de vraag "wil je een dubbeltje" werd gesteld. Maar ja, ik was blij met mijn dubbeltje (Hiervan kon je in die tijd wel wat snoep kopen). Het was tevens ook verwarrend omdat ik eigenlijk niet wist waarom ik beloond werd. Wat dan ook vaak zo was. Daarmee was de test afgedaan en was er niets met mijn gehoor aan de hand. Het vreemde aan het rapport is dat mijn ouders deze nooit hebben ondertekend als gezien. Er bij het eerste en tweede rapport gedeelte, nooit geen opmerkingen zijn geplaatst door de leerkracht. Waardoor je kunt achterhalen, wat er aan de hand was.

De school en leerkrachten achten zich professioneel genoeg om te bepalen wat er met een kind aan de hand was. Het waren dus niet alleen pedagogische specialisten, maar ook nog op medisch, of psychologisch vlak. We moeten het natuurlijk in de tijd plaatsen en mogen ons gelukkig prijzen dat dit nu niet meer zo is.

Ik heb dus van 1966 t/m 1970 op de BLO/LOM gezeten volgens mij hete deze de Zearend of zoiets. Helemaal aan de andere kant van Beverwijk. Ik werd dan ook met de taxi opgehaald. Vergeet niet dat het in die tijd nog al wat betekende, schaamte van mijn ouders. Met als gevolg dat ik als kind niet serieus genomen te word, geen vriendjes mee van school, pesterijen omdat je dom was etc. Daardoor werd je als kind opstandig en een gedwongen eenling en dit creëerde een bepaalde eenzaamheid. .

Heb niets meer van deze periode bewaard dus ook geen rapporten of zo. Ik heb deze vroeger uit frustratie vernietigd omdat ik niet aan deze periode herinnerd wilde worden.

Gelukkig is er veel veranderd voor de kinderen van nu. Ik ben uiteindelijk goed terechtgekomen. Dit is wel een strijd geweest door mijzelf te ontdekken en te ontwikkelen. Heb hierin weinig hulp gehad van mijn familie, maar juist tegenwerking. Met als gevolg dat ik mij vaak eenzaam heb gevoeld en daardoor een eenling ben geworden. Dit zal nooit helemaal overgaan. Maar ik ben redelijk gelukkig met mijn ontwikkeling en dingen zoals deze nu gaan. Hier zit een mens dat redelijk tevreden terug kan kijken.

Denk dat nu vooral mijn vrouw een bepaalde last heeft van mijn groei en dat doet mij pijn.

De vraagstelling waar ik nog wel eens mee zit is. Wat is er met de kinderen die in een zelfde soort situatie zaten terechtgekomen! Persoonlijk denk ik dat ik mij nog gelukkig mag prijzen.

*Ze hebben me in een leven geworpen zonder zin,
en dat leven kan zin krijgen als ik mij verder werp.*

Bert van Aerschot

3

10 t/m 14 jaar (1967 t/m 1971)

Het gezin:

Geld, geld en alles draaide om geld. Mijn vader had vaak twee baantjes tegelijk buiten de Hoogovens bij de melkfabriek, leverworsten maken, oliebollen bakken etc. Als het maar geld opbracht. Ook wij als kinderen hebben van alles moeten doen om geld in het laatje te brengen. Hiervan hebben we zelf nooit wat van gezien en er werd dan ook niet voor ons gespaard. Zelfs de zilvervloot heb ik moeten inleveren.

De reden waarom mijn ouders veel geld nodig hadden, was vooral gericht om aan de buitenwacht te laten zien hoe goed wij het wel niet hadden. Daarbij komt hun eigen plezier om de hoek en mijn moeder moest vooral met zich zelf showen. Daarbij speelde alcohol ook een grote rol.

Een andere manier om geld in het laatje te brengen, was het hebben van kostgangers. We hebben er aardig wat gehad soms wel 4 tegelijkertijd. Onze woning had drieslaapkamers en een zolder. Ik sliep met mijn 2 broers op een kleine kamer en mijn zusters sliepen samen. We hebben dan ook nooit enige vorm van privacy gehad. De zolder was voor de kostgangers bestemd. De meeste werkte bij de Hoogovens. Dit als tussen fase naar permanent verblijf of soms ook vanwege een opdracht i.v.m. installatie nieuwe machines. Deze kostgangers kwamen niet alleen uit Nederland maar ook uit buitenland vooral Duitsland. De onderdak betrof niet alleen slapen, maar ook ontbijt een lunchpakket en avonds warmeten, ook de was zat in het pakket. Dit betekende voor mij weer meer aardappelen schillen en mijn broers en zusters kregen ook weer extra taken. Het vreemde was dat mijn moeder zich altijd ziekelijk voordeed, maar zodra er gasten waren kon je hiervan totaal niets merken. Alles kon niets was teveel, maar zodra ze weg waren was het weer een ander verhaal en moesten wij klaarstaan.

We hebben ook een tijd een vaste kostganger gehad. Wij noemde hem ome Nico, hij was van beroep een van de bakkers die langs de deur ging in zijn wijk. Ook hem heb ik regelmatig geholpen. Hij had een auto en hiermee zijn wij als gezin weleens mee weggeweest. Want wij hadden geen auto mijn vader had dan ook geen rijbewijs. Wij als kinderen konden het goed met hem vinden en ik weet dan ook geen negatieve dingen over hem te melden. Ome Nico heeft uiteindelijk tijdens zijn verblijf bij ons, zelfmoord gepleegd. Ze hebben hem gevonden op de zolder in de bakkerij waar hij werkte. Wij als kinderen hebben nooit te horen gekregen waarom hij dit het heeft gedaan. Heb achter af gezien echter wel een vermoeden, maar dit hou ik maar voor mijzelf.

Ja, we kwamen uit Limburg en er waren nogal wat Limburgers verhuisd naar Noord-Holland. Carnaval was voor mijn ouders heel belangrijk, zien en gezien worden en de alcohol roes. Ze kwamen in contact met enkele andere Limburgers en richtten carnavals vereniging op in Beverwijk. Hiervan is zelfs Jonny Jordaan prins van geweest in 1972.

Mijn vader links langs Jonny Jordaan tijdens een protest bijeenkomst in Den Haag.
Tegen een gemeentelijke herindeling van enkele gemeenten met Beverwijk

Wij werden tijdens de feesten meestal alleen gelaten. Mijn oudste zus of ikzelf waren dan verantwoordelijk. Er ging dus aardig wat geld op in deze feesten. Mijn vader was ook een keer prins en ja mijn moeder moest er natuurlijk pico bello uitzien kassa!!

Ik weet niet of het aan deze periode ligt. Maar ik ben helemaal geen carnivals liefhebber, ondanks dat ik zelf in de een raad van Elf heb gezeten. Dit was weer in de periode dat wij naar Venray zijn verhuisd en mijn vader een vereniging in de wijk Brukske had opgericht. Wellicht deed ik het om er bij te horen, maar wat een schijnheilig gedoe was het. Met carnaval heb je vrienden die als het geen carnaval is je niet willen kennen.

We zijn nogal vaak op vakantie geweest, echter dit was volgens mij ook meer om te laten zien hoe goed wij het hadden. Daarbij konden we met korting van de Hoogovens op vakantie. Dit scheelde nogal wat. Ik moet wel erkennen dat we genoten in die tijd het avontuur, andere omgeving en ja je ouders gedragen zich anders. We zijn onder andere naar Oostenrijk en Italië geweest met de bus. En op mijn 14^e zat ik voor het eerst in een vliegtuig naar Spanje in 1970. Dit vond ik zo bijzonder dat ik de ticket, Duty-free prijslijst etc. nog steeds heb. We vlogen met Spantax naar Torreblanca del Sol in de buurt van Malaga. Omdat ik blond was (daar is nu niets meer van te zien) kreeg ik nog al wat aandacht van de meisjes vooral in Spanje en Italië. Dit was het extreemste in Italië, waar wij in een Hotel verbleven waar ook een school vakantie vierde met veel mooie jongen meiden. Geloof het of niet ik moest ze van mij afhouden. Mijn vader heeft zelfs een keer s'avonds voor de hotelkamer gepost om meisjes weg te sturen. Ik had natuurlijk de tijd van mijn leven en maakte dan ook misbruik van de situatie. Mijn jongere broer was hier niet happy mee. Hij had namelijk zwart haar en daar hadden de dames geen interesse in. Al met al kijk ik met een goed gevoel terug naar deze vakanties.

Mijn ouders hadden tijdens deze vakanties niet veel aandacht aan ons besteed. We kregen wat geld mee (vaak ook zelf gespaard) en moesten ons maar redden. Zelf zaten ze veel in de kroeg of aan het strand. Nadat we zijn verhuisd hebben we dit soort vakanties niet meer gehad. De vakanties die mijn broers en zuster nog met hen hebben gehad hebben ze uiteindelijk zelf betaald.

Op vast periodes werden nieuwe kleren gekocht. Dit was in de periode dat de kinderbijslag werd geïnd. Ik had geluk ten opzichte van mijn andere broertjes, omdat ik de oudste jonge was werd ik vaak in het nieuw gestoken. De kleren werden dan weer later doorgegeven aan mijn broertjes. Met z'n allen in de rij en we werden aangekleed, als zij het mooi vonden moest je het dragen. Tegenspraak was niet mogelijk. Dit gold trouwens ook voor je haardracht. Mijn ouders bepaalden hoe je er uit zag, als ik de foto's nu nog terug zie, vreselijk. Ik heb zelfs met een Tiroler broekje gelopen, een hoedje op met mijn 14^e. Zeer kort haar terwijl lang in de mode was, maar dat mocht niet want dan hoorde je bij het tuig. Dit alles duurde tot dat ik mij verzette rond mijn 17^e. Sindsdien koop ik mijn kleren zelf, dit zonder bemoeienis van anderen, zelfs Margo niet. Men heeft zelfs geprobeerd om Margo (toen wij net een relatie hadden) te kleden. Ze ging eens tijdens onze verkeringstijd mee met zo'n ronde, we deden dit alleen maar om te lachen. Het is wel eens voorgekomen in het beging van onze relatie, dat Margo met iets thuis kwam. Ik bracht het dan altijd terug, of ik het mooi vond of niet. Het strookte tegen mijn wil in, gemeen hé sorry Margo! Daarbij komt wel dat ik een redelijke smaak heb. Zelfs onze kinderen gingen liever met mij winkelen, dit vanwege mijn smaak en natuurlijk mocht er meer bij mij.

De Konijn:

een leuk verhaal met leed vermaak naar mijn vader toe. Eerder in het boek gaf ik al aan dat mijn opa konijnen fokte voor de hobby. Nou wij hadden ook een paar konijnen, onze taak was het om het groen te steken in de grasvelden. Zodat de konijnen goed gevoed werden.

Met kerst kregen we altijd lekker eten, dit bleef lekker tot wij wisten wat het was. Het waren onze lieve konijntjes! Mijn vader slachtte de konijnen zelf en had zijn eigen manier daarvoor. Eerst de konijn rustig maken door hem aan zijn achterpoten te pakken en rustig in de rug en hals streek te wrijven. De konijn trok zijn nek daardoor vanzelf naar voren en met een karate klap in de nek brak mijn vader deze.